

Một Màu Cờ

Tôi lớn lên với cờ vàng sọc đỏ,
Thuở chiến chinh đất lở hố bom rơi,
Màu cờ kia đã đẫm máu, mồ hôi,
Và nước mắt của bao người giữ nước.
Hy sinh hết để vun niềm mơ ước,
Tự do, nhân quyền, đạo đức con người,
Bao anh hùng ngã gục, xác đã vùi,
Chưa siêu thoát, hồn hồn thiêng nước Việt.
Tháng Tư đen, người đưa nhau ra biển,
Đi, phải đi, sợ Cộng phỉ lắm rồi,
Trắng bàn tay, sinh mạng mất cũng thôi.
Mong cờ ấy ngày tinh khôi phát phối.
Từ mọi nơi, vạn nẻo đường thế giới,
Lá cờ Vàng lại ngạo nghễ tung bay,
Là linh hồn cuộc chiến mới, hôm nay,
Giành dân chủ, nhân quyền cho nước Việt.
Cả thế giới đã nhận chân mọi việc,
Cộng Sản kia từng tiêu diệt nhân loài,
Thảm họa này chỉ có một không hai,
Phải tạc tượng, ghi nhớ hoài lịch sử.
Trong cái chết, sự sống bừng cao nữa,
Bước đường cùng, ánh sáng của thiên chân,
Hải ngoại Việt Nam nhất quyết đồng tâm,
Giữ cờ Vàng, cùng dân thân tranh đấu:
Chính nghĩa quốc gia tẩy họa Cộng nô!

Nguyễn P. Thúy, 8/29/2007